TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.
ANTTI J. PARTAN, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovarsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntyma- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomeunetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Se on luokkataistelun tunnusmerkki

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Ore., March 7, 1918, as required by section 19 of the Act of Oct. 6th, 1917.)

Sotauutisten seuraaminen antaa kaikessa kamaluudessaan sentään oivallisia tilaisuuksia eräänlaisten havaintojen tekoon, joiden selittäminen työväestölle on sosialistisen sanomalehdistön tärkeä tehtävä. Kun Venäjällä nyt on sota muuttunut puhtaaksi luokkasodaksi, jossa koko mailman kapitalistiset vallat kääntävät aseensa sikäläistä työväestöä vastaan, niin muuttuu sodankäynnin luonnekin toisenlaiseksi. Tähän saakka on vangiksi saatuja kohdeltu sotilaina ja säästetty, mutta Venäjän porvariston lahtarijoukot menettelevät puhtaasti nimensä arvoisesti: ampuvat kaikki ne jotka saavat kiinni. Uutistoimistot kertovat, miten lahtarikaartilaiset ampuivat Petchersk'in linnotusta puolustaneista työläisistä ainakin puolitoistatuhatta senjälkeen kun linnotus oli antautunut. "Kaikki jotka olivat puetut työläispukuihin, tai joilla olivat 'känsäiset kädet', murhattiin, samoin kaikki vallankumouksellisten sotilasneuvostojen jäsenet," sanotaan tiedonannossa.

Yksi selitystapa ainoastaan selittää tämän menettelyn: porvaristo on valmis teurastamaan koko työväenluokan, estääkseen sen pääsemästä valtaan.

Kokonaan toisenlainen menettely on huomattavissa taistelevien työläisten puolella. Vangiksisaatuja kohdellaan mitä inhimillisemmin, vieläpä heille sallitaan vapauksia, joita eivät porvarit koskaan salli edes oman luokkansa joukoista saamilleen sotavangeille. Mutta siitä huolimatta puhuvat porvarilehdet työläisten raakuudesta. Ne tekevät sen tarkotuksella kiihottaa omat lahtarinsa äärimmäisyyteen saakka. Kun härkätaistelussa tahdotaan saada härkä raivoisaksi, kidutetaan ja ärsytetään sitä mitä julmimmin. Ja sama on tarkotus näillä porvarilehtien hälyytysuutisilla.

Luokkataistelussa joutuu porvaristo taistelemaan epätoivoisesti ja se on valmis, kuten sanottu, laskemaan työväenluokan veren kuiviin, tuhoamaan koko ihmiskunnan, ennen kuin luovuttaa vallan työväestölle. Vain työväestön taistelun kautta voidaan ihmiskunta pelastaa.

Toiminta elpyy Californiassakin

Nykyisin kun puoluetoiminta kaikkialla on elpymässä, on mielenkiintoista toisinaan silmäillä puoluevirastojen tilastokertomuksia, niin kuivaa lukemista kuin ne muuten ovatkin. Meille viimeksi saapunut Oakland World kertoo Californiankin valtiovirastosta ilmotetun, että jäsenverotulot ovat säännöllisesti kohoamassa. Puolueen jäsenmäärä Californiassa on kuitenkin hämmästyttävän alhainen, vain parin tuhannen seuduilla. Kun siinä on suomalaisia useita satoja, niin englanninkielisten toiminta osottautuu sangen veltoksi.

Californian sosialistipuolueessa tapahtui jonkinlainen hajaannus parisen vuotta sitte, jolloin sikäläiset puoluevirkailijat asettuivat kannattamaan mikä mitäkin porvarien hommaa, luullen siten pääsevänsä "suorinta tietä" perille. Nyt kuitenkin jo huomataan, että sellainen menettely oli erehdys, jonka korjaamiseksi saadaan jälleen ahertaa pitkä aika.

Valtiokonventsionin pitämisestä on esitetty kysymys osastojen ratkaistavaksi. Kokous olisi pidettävä mutta se tulisi maksamaan paljon, ehkäpä dollarin jokaista jäsentä kohden. Otamme tähän lyhyen suomennoksen yksityisjäsenten äänestyslistoista, koska kaikkialla ei mahdollisesti käsitetä, miten niillä olisi äänestettävä. Lista jakaantuu neljään osaan, joista ensimäisessä ratkastaan kysymys konventsionin pidosta, toisessa missä pidetään, jos se pidetään, kolmannessa, asetetaanko edustajaperusteeksi 60 tai 100 jäsentä, ja neljännessä kokouskulujen hankkiminen. Ne jotka vastustavat kokouksen pitämistä ja vaativat ehdokaslistojen täyttämistä yleisäänestyksellä valituista ehdokkaista, äänestävät ensimäisessä osassa 'a"-kohdan (referendum) puolesta, muut "b"-kohdan (convention). Tästä kohdasta äänestäminen ei kuitenkaan riitä, vaikka jokainen olisi kokouksen pitoa vastaan, koska se siitä huolimatta voi tulla pidetyksi. Senvuoksi on äänestettävä myöskin jokaista seuraavaa kohtaa. Neljännen kysymyksen "a"-kohta tarkottaa dollarin suuruisen jäsenkohtaisen veron asettamista kokouskulujen peittämiseksi, ja "b"-kohta sitä, sallitaanko kunkin osaston tai edustajan suorittaa kokouskulunsa omalla tavallaan. Äänestysaika päättyy maaliskk. 25 p:nä.

Yhteiskunnallinen kehitys

Yhteiskunta, samoin kuin kaikki muukin, on kehityksen alainen. Alkaen pienestä ja alkuperäisestä, on kehitys tehnyt työtään ja jatkanut hidasta ja vastuksellista vaikutustaan ihmiskunnan onneksi tai onnettomuudeksi, mikä milloinkin on ollut tulos kehityksen ottamasta suunnasta. Yleensä ymmärretään kehityksellä kulkemista korkeampaan ja tarkotuksellisempaan elämän muotoon. Mutta kehitetty on niitäkin välineitä ja sitä suuntaa, joiden kautta ihmiskunta on syösty äärimmäiseen tuhoon. Vaikka ei missään tapauksessa voida sanoa mailman sodasta olevan suoranaisesti ihmiskunnalle hyödyn varjoakaan, se ehdottomasti pakottaa esille suuria muutoksia yhteiskunnassa ja jättiläisparannuksia teollisuudessa, ja lopullisesti tekee yhteiskunnallisen vallankumouksen välttämättömäksi. Käykö kehitys rauhallisesti, tai äärimmäisen tilanteen pakotuksesta, tuloksena tulee olemaan muutos, kumous, se on yleisen saavutuksen yhteen laskettu summa.

Kunakin yhteiskunnan talousjärjestelmän aikana on yhteiskunnan ja valtion kehitys sen suuntainen kuin vallitsevan järjestelmän pystyssäpysyminen edellyttää. Kapitalistisen järjestelmän perusta on pääoman valta, siis pääoman kasaaminen ja suojeleminen on sen tarkotus. Se laskee kaiken taloudellisen toiminnan ehdoksi ensin pääoman, ilman sitä ei voida mitään tehdä. Jos yhteiskunnan perustus olisi työ ja sen tulos tulisi yhteiskunnan jäsenten hyväksi, kuten sosialidemokratit tahtovat, silloin tarkotus olisi edistää, kehittää ja lisätä keinoja hyvinvoinnin helpottamiseksi; vapauttaa ja hyvittää työntekijöitä sitä mukaa kuin yhteiskunnallisen työn hedelmät lisääntyvät. Tämä on työväen yhteiskunnan nousevan voiman oikeutettu vaatimus, ja se todellisesti vastaa kehitysopin määritelmää, johtoa täydellisempään ja korkeampaan elämään.

Se edellyttää yhteiskunnallista muutosta, vallankumousta. Ennenkuin tarkotustaan vastaava muutos voi tapahtua, on välttämätöntä että kehitys tekee valmistavaa työtä. Ja mitä perusteellisempi on se työ, sitä vastaavampi ja pysyvämpi on saavutus.

Tässä meillä työväenliikkeessä pakkaa tulemaan ristiriitaisuutta. Asetettuamme lähimmäksi mahdolliseksi päämääräksemme kansan elinehtojen ja tuotantokeinojen yhteiskunnallistuttamisen, meidän tarkotuksemme on, harkitun menettelytavan mukaan, käyttää hyväksemme jokaista tilaisuutta mitä voimme ja jokaista asemaa missä kykenemme valtaamaan, samalla pitäen selvänä päämäärämme, tinkimättä pyrkien saavuttamaan sen niin pian kuin voimamme siihen on kyllin riittävä. Asiaa syvemmältä harkitsemattomat painostavat ensin kumousta, kasvatus- ja kehitystyö, vieläpä järjestyminenkin, voidaan suorittaa sitte jälkeenpäin.

Onko kehitys kumouksen vihollinen vai sen edelläkävijä? Se on yhtä oleellinen kumallakin puolella. Jos tahdomme päästä ohonkin kaikkein suorinta ja lyhintä tietä, pitäisi meidän päästä määränpäähän, tarvitsematta kulkea välimatkaa.

Kapitalismi on valtiollisen toiminnan tulos yhtä paljon kuin yksityisyrittelijän taloudellisen toiminnan. Yhteiskunnan lakien suojassa on yksityisomistus tehty pyhäksi. Kaikissa maissa on valtio auttanut kansan kustannuksella pääomia ja luovuttanut kansallista varallisuutta pääomien omistajille. Paisuessaan on se kasvanut niin suureksi, että se on yhteiskunnallinen mahti. Mutta toiminnallisen kokonaisuuden saavuttamiseksi se tarvitsee valtion käden ohjaamaan sitä.

Taloudellisesti on yhteiskunta tuotantolaitos, jossa eri tuotannon haarat edustavat työn jakoa tehtaassa. Ei ole alaa joka voisi olla riippumaton yhdestäkään muusta alasta. Kukin ala valmistaa vain osan siitä yleistuloksesta, jonka pitäisi tarkottaa yhteiskunnan hyvinvointia. Työväenluokan suuri luomistehtävä on yhteiskunnan elimistön tuotantokeinoja: sen tuottavan työvoiman ja järjestävän, johtavan kyvyn keskittäminen yhtä tarkotusta varten, lisäämään vapautta, hyvinvointia ja onnea. Se sinänsä merkitsee hyödyttömän työn ja tuottamattoman luokan häviämistä. Asarias Vilja.

Mitä sosialistit voivat tehdä kapitalistien hallitsemassa lainlaatijakunnassa

Kirj. Joseph A. Whitehorn, New Yorkin valtion lainlaatijakunnan sosialistinen jäsen.

Nyt kun valtion lainlaatijakunta on kokoontunut, niin on epäilemättä useiden katseet kohdistuneet Albanyyn päin (New Yorkin valtion pääkaupunki ja lainlaatijakunnan istuntopaikka), levottomasti odotellen tuloksia sosialistisen lainsäätäjäin työskentelystä. Ensi kerran New Yorkin valtion historiassa on sosialistipuolue lähettänyt Albanyyn niin lukuisan edustajajoukon, mikä ansaitsee vakavamman huomion. No, mitä he sitten voivat siellä tehdä? — Tämä on varmastikin mielenkiintoinen kysymys.

Oikein ymmärtääksemme lainlaatijaimme asemaa, on meidän hieman tutustuttava valtiomme lakiasäätävän laitoksen alahuoneeseen (Lower House), jonka jäseniä edustajamme ovat. Alahuone muodostuu 150:stä jäsenestä. Enemmistö näistä edustajista tulee ulkopuolelta New Yorkin kaupunkia, vaikka vähän enemmän kuin puolet valtion väestöstä asuukin New Yorkin kaupungissa. Tavallisestikin on yksinkertainen ääntenenemmistö välttämätön lakiehdotuksen hyväksytyksi tulemiselle, — s. o. 76 ääntä. Tämän tietäen, on ilmeistä, että jos kapitalistipuolueiden keskinäiset suhteet olisivat olleet toisenlaiset kuin ne todellisuudessa olivat, niin olisi sosialistien asema lainlaatijakunnassa paljon hallitsevampi kuin se todellisuudessa nyt on. Puoluejako lainlaatijakunnan alahuoneessa on nykyisin seuraava: republikaaneja 97, demokraatteja 42, sosialisteja kymmenen ja riippumattomia 1. Republikaaneilla on näinmuodoin ylivoimainen enemmistö. Heillä on 20 ääntä liikenemään ajaakseen jokaisen puolueensa esittämän lakialotteen lävitse. Heillä on siis ehdoton ylivalta, ilman että mikään vaara sitä uhkaisi. Heidän ei tarvitse anoa apua säilyttääkseen ylivoimaisen valtiollisen valtansa. Mutta miten olisikaan ollut asianlaita, jos valtiollinen puoluejako olisi esim. rep. 72, dem. 68 ja sosialisteja 10. Tällöin olisivat sosialistien äänet lainlaatijakunnan kokoonpanossa tulleet voimakkaammiksi tekijöiksi.

Mutta edustajamme lainlaatijakunnassa ovat tekemisissä todellisuuden kanssa. Kun näin on asianlaita, niin mitä voimme heiltä odottaa?

Yleisesti katsoen voidaan heidän työnsä jakaa kolmeen määrättyyn luokkaan, vaikkakin heidän työskentelyllään täytyy olla yksi perimmäinen tarkotusperä, nimittäin:

(a) Kapitalistipuolueiden taholta esitettyjen lakiehdotusten vastustaminen, joiden tarkotuksena on työväenluokan etujen valingoittaminen.

(b) Rakentavaa laatua olevien lakialotteiden esittäminen, joiden tarkotuksena on vallitsevan kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän sisällä parantaa työväenluokan etuja erikoisesti ja koko kansan etuja yhteisesti.

(c) Tutustuttaa kansaa lainlaatijakuntansa työhön.

Tähän vuoden aikaan kun lainlaatijakunta kokoontuu alkaakseen työnsä, kansa, joka huokaa raskaan, sietämättömien olosuhteiden kärsimyksen alla, odottaa apua tavallisestikin lainlaatijakunnalta.

Näin on asianlaita erittäinkin tänä vuonna, koska kansan kärsimykset nykyisin ovat suuremmat kuin tavallisina aikoina. Ennenkuin lainlaatijakunnan työ alkaa huomattavimmin edistyä, ajaa lainlaatijakunta kansan tavallisesti puolustusasemaan laki alotteiden paljoudella. Täten kansan vaatimukset tavallisestikin sysätään sivuun ja sen koko tarmo tulee kohdistetuksi vain lainlaatijakunnan taholta uhkaavien iskujen torjumiseen. Katsokaamme: viime vuonna työläisten kaikki pyrkimykset uusien lakien aikaansaamiseksi jotka turvaisivat ja parantaisivat työläisten asemaa, lyötiin määräksi heti istuntokauden alussa poliisilakialotteen avulla. Samoin tapahtui vähän myöhemmin, jolloin esitettiin joukko lakiehdotuksia työväensuojeluslakien syrjäyttämisestä. Siitä pitäen on työläisten ollut pakko kohdistaa ja keskittää kaiken ponnistuksensa, tarmonsa ja voimansa näitä lakialotteita vastaan. Esim poliisilakiehdotukseen nähden työlaki kärsi tappion. Ja epäilemättä on tilanne tänä vuonna vähä toivoton työläisille kuin viitävöäki kärsi tappion. Ja epäilme vuonna, jolloin sotapilvet västa leijailivat taivaalla, nyt olemme todellisessa sodassa.

Tulkoon tässä sanotuksi, että lainlaatijakunnan demokraattiset edustajat viime vuonna, vaikka heitä olikin siellä 49 jäsentä, eivät sanan todellisessa merkityksessä sen enempää ole edustaneet mitään todellista vastustuspuoluetta kuin jos heitä ei olisi ollut siellä ensinkään. Työväestön edustaminen lainlaatijakunnassa, riistäjäluokan kaikkien yritysten vastustaminen yllämainitunlaisia lakialotteita vastaan taisteleminen, tulee näinmuodoin ei vain välttämättömäksi, mutta myöskin johdonmukaiseksi lainlaatijakunnan sosialistien tehtäväksi. Seuraavassa tarkastelemme mitä menestymisen mahdollisuuksia heidän työllään voi lainlaatijakunnassa olla.

Lainlaatijakunnan istuntokausi ei ensinkään ole vain lyhytaikainen, verrannollisesti puhuen. Estäen noin 4 kuukautta vuodessa, mutta itseasiassa lainlaatijakunnan työ suurimmalta osaltaan suoritetaan istuntokauden viimeisinä kuutena viikkona. Tämä johtuu siitä syystä, että valiokuntien "kokoonpanoon" menee kuukauden päivät. Ei ainoatakaan lakialotetta oteta käsiteltäväksi ennenkuin menoaviolautakunta on lakitekelettä käsitellyt ja siitä mietintönsä antanut. Lakiehdotuksien käsittely on niinmuodoin hätäjöitvä ja vain puolikypsää. Tällä lyhyellä istuntoajalla ehtii lainlaatijakunta päättämään lähipitäin 1,000 lakiehdotuksesta.

Suurin osa näistä lakialotteita on luonnollisestikin vähämerkityksellistä luonnetta. Enemmällä kuin puolella tästä lakialotemäärästä on vain paikallinen luonne, ja näistäkin useimmat ovat vain "läskitynnörilakialotteita, joiden esittämisen tarkotuksena ei ole mikään muu kuin se, että lakialotteen esittäjä sen avulla vrittää pysytellä paikallisten politikoitsijain suosiossa. Mutta useat näistä lakiehdotuksista ovat kuitenkin uuresta merkityksestä ja on niillä laajakantoinen vaikutus tämän valtion työläisten asemaan ja kansan vapauksiin yleensä, sellaisia ovat esim. työväenlakiehdotukset, sotilaslait ja sellaiset lait, jotka koskevat kouluopettajien riippumattomuutta ja asemaa ine.

Vaikka demokraatit ovatkin vähemmistöpuolueena, niin ovat he vastustuspuolue vain sentähden, että ovat vähemmistössä. Heidän vastustuksensa on enimmäkseen teeskenneltyä. Viime vuonna kun sosialistipuolueella oli vain kaksi edustajaa lainlaatijakunnassa, rajottui heidän toimintansa kokonaan vain siihen, että panivat jyriseviä vastalauseita kaikkia lakialotteita vastaan, jotka olivat tarkotetut kapitalistiluokan eduksi. Tänä vuonna täytyy sosialistien pystyä suorittamaan paljon enemmän. Tänä vuonna täytyy heidän olla todellinen vastustuspuolue. Lakialotteiden vastustaminen sinänsä ei merkitse kovinkaan paljoa. Heidän on käytäva tinkimätöntä taistelua kaikkia kapitalistien etuja turvaavia lakialotteita vastaan määrättyyn näkökantaan ja periaatteisiin nojaten, s. o. on otettava oikea kanta. Tämä on johdonmukaisesti sosialistien tärkein tehtävä.

Me olemme oikeutettuja odottamaan sosialistisilta lainlaatijoiltamme, että he eivät edusta työväenluokkaa epäselvillä äänillä. Mutta vaikka heidän onkin käytävä tinkimätöntä vastustusta tarkoin määritellyillä periaatteilla, niin emme siitä huolimatta saa odottaa heidän siinä "onnistuvan", nim. siinä merkityksessä mitä tuolla sanalla yleisesti ymmärretään. Niiden lakitekeleiden suhteen, jotka kapitalistiluokka on ehdottomasti päättänyt lävitse viedä, voimme me ainoastaan saada vastalauseemme merkityksi ja perustelumme selvästi julkituoduksi. Mutta kaikesta huolimatta tulee suuri määrä lakiehdotuksista, jotka muuten ja muissa olosuhteissa tulisivat hyväksytyksi, haudatuksi edustajiemme pelkän läsnäolon kautta. Ja sitäpaitsi, suuri joukko esitetyksi aijotuista lakiehdotuksista ei ollenkaan näe päivänvaloa edustajiemme läsnäolon vuoksi. Jo viime vuonna kun sosialisteilla oli vain kaksi edustajaa lainlaatijakunnassa, sai tämän kirjottaja lukuisissa tapauksissa tilaisuuden kuulla, ilman että sitä oli aijottu hänen kuultavakseen, jonkun kapitalistipuolueiden edustajan lausuvan toiselle, että määrättyjä lakialotteita, joita oli aijottu alahuoneelle esitettäväksi, jäi esittämättä sen johdosta, että siellä oli läsnä "kaksi p—n sosialistia", jotka nostaisivat aika myöhyn jos sellaisia lakiehdotuksia esitettäisi. Ja kun näin oli asianlaita viime vuonna, niin ovat sellaiset tapaukset paljon moninkertaistuneet tänä vuonna kun siellä on 10 sosialistia.

Sosialistien asema lainlaatijakunnassa muodostuu paljon vaikeammaksi järjestyneen työväen edustajain heiluvan kannan tähden. Järjestyneen työväen edustajat tässä valtiossa ovat käyneet hännystakkipolitiikkaa. Heidän touhunsa lainlaatijakunnassa on vain tätä luonnetta. He lyövät veljen kättä kapitalistipuolueiden edustajien kanssa ja koettavat liehakoida heitä johonkin, minkä katsovat työväelle edulliseksi. Periaatteelliselle perustalle nojautuva kiinteä kanta ei kuulu heidän valtiollisen toimintansa piiriin. Ja niinpä on lainlaatijakunnan sosialistisen edustajien estävä horjumatta työväen asian puolesta, järjestyneen työväen edustajien kylmäkiskoisuudesta ja ajottaisesta julkivastustuksesta huolimatta. Ja näin pitääkin olla asianlaita. Sosialistien on johdettava tietä. Heidän täytyy opastaa polkua. Sosialistien on kiinteästi edustettava koko työväenluokkaa, eikä vain sitä pientä osaa työväenluokasta mikä on järjestynyt, sillä, paha kyllä, suurin osa työväenkerroksista on vielä järjestymätä.

Meidän on tunnettava heikkoutemme yhtä hyvin kuin voimammekin (ja edellisen tunteminen on perin välttämätön jälkimäisen ylösrakentamiselle). Tämän kirjottajalla on se käsitys, että sosialistit eivät voi tänä vuonna "tappaa" kovinkaan monta lakiehdotusta, jotka kapitalistiluokka on tinkimättä päättänyt perille viedä. Mutta näiden, samoin kuin monien muidenkin lakiehdotusten suhteen, on sosialistien selvästi ja painokkaasti julkituotava työväen luokan todellinen käsityskanta kansan korviin. Luokkaedut, sellaisina kuin ne ilmenevät ja törmäävät vastakkain näihin lakialotteisiin nähden, ovat paljastettavat kaikessa alastomuudessaan. Tällaiset lakialotteet ovat vedettävät kirkkaaseen päivänvaloon, ja ne kaunnit kruunut, joihin ne ovat verhotut kansan silmien lumneiksi, sellaisen kuin esim. "isänmaallisuuden" loistava huntu, on poisvedettävä ja niiden todellinen luonne paljastettava, ja kansan tarkastettavaksi näytteille asetettava.

Mutta niin tarmokkaita kuin edustajamme lainlaatijakunnassa olivatkin, eivät he heti voi aikaansaada kouraantuntuvia tuloksia, tämän sanan tavallisessa merkityksessä, vaan tarjota kansalle oikea käsitys ei vain niistä määrätyistä toimenpiteistä, joita he ovat lainlaatijakunnassa suorittaneet, mutta myöskin miksi ja kenenkä eduksi he ovat työnsä suorittaneet.

Kaikki tämä kuitenkin on vain kielteistä eli vastustuksellista toimintaa. Mutta se on sitä vain sangen ahtaassa merkityksessä. Laajemmassa merkityksessä sisältää se laajakantoista rakentavaa työtä. Sillä on työläisten mieliin ja toimintaan tulevaisuudessa suuri vaikutus. Me sen kautta herätämme oikeutettua ja terveellistä tyytymättömyyttä työläisten sisimmässä, ja samalla osotamme ne ylevät keinot, mitkä johtavat työläisten täydelliseen vapauttamiseen.

MAILMANKATSOMUKSIA

TILANNETTA SUOMESSA

kuvaillaan eräässä viime joulukuun puolivälissä kirjotetussa kirjeessä seuraavasti:

Ette suinkaan ole voineet silmiänne ummistaa ettekä omien taistelujenne ohella välinpitämättömyydellä sivuuttaa niitä tapauksia, mitä viime vuosien kuluessa on tapahtunut koko Europassa yleensä ja Venäjällä, mutta ennen kaikkea Suomessa. Sota ja sillä keinotteleva kapitalismi ei ole suinkaan sivuuttanut köyhää Suomen kansaa, kuten moni sivustakatsoja luulee, sillä pieneltä, köyhältä Suomeltamme sulkeutuivat heti ensiksi säännölliset kauppatiet muuhun mailmaan, ja alinomaa uudistuvilla ja yhä lisääntyvillä rasituksilla on etenkin elintarvevarojen saanti Venäjältä käynyt päivä päivältä, kuukausi kuukaudelta yhä vaan tiukemmaksi. Henkilökohtaisesti olen toiminut tällä alalla Venäjän suurimmissa viljakeskuksissa, samalla kertaa keskustellen ja selostellen asioita olen ollut liikevaihdossa kaikkien Suomen suurimpien tukkuliikkeiden ja työväen osuusliikkeiden kanssa. Tunnen sen vuoksi jotakuinkin tarkkaan kaikki ne toimenpiteet, mitä asiatoverini ovat Venäjällä tehneet ja mitä tekemättä jättäneet. Tällä kertaa ei ole apua ottaa esille mahdollisia tilaisuuksien laiminlyömisiä, mutta tahdon vaan sanoa, että ne vaikeudet, joidenka alaisina olemme eläneet yhä uudestaan ja uudestaan muuttuvien sääntöjen, määräyksien, hallituspulien uusiintumisten, työlakkojen ja juutalais-viljankokooja-gulaschien takia, eivät ole olleet vähäiset. Nämä y.m. esiintulevat seikat joskus tarkemmin kokonaisuudessaan esille otettuina muodostavat osan työväestön historiasta, ja varmasti nämä tällaiset tapahtumat nostattavat kerran senkin osan työväestöstä välttämättömään luokkataisteluun saman yhteisen päämäärän puolesta, joka vielä nyt on syrjässä puolueestamme. Lukemattomat ovat ne alotteet, matkat, tavaraostot ja lastaukset, joita on tehty hädän lieventämiseksi, mutta yhtä lukemattomat ovat ne tavaralastien purkamiset ja uudelleen lastaamiset, takavarikoimiset, joita on tehty virallisten ja puolivirallisten henkilöiden määräyksistä, jopa suorastaan nälkää näkevän työväenkin luokan toimesta, ja näin on Suomen kansa kaikista ponnistuksista huolimatta jäänyt nälkäkuoleman partaalle. Varakkaampi kansanaines on jotenkuten — tosi kyllä, sekin rajotetusti — tullut toimeen, mutta on otettava huomioon, että Suomen raskasta työtä tekevästä kansasta suurin osa, joka koko sodan ajan on uhrannut työnsä ja saanut elatuksensa Venäjän sotaväen joko tehdas-, vallitus- tai linnotustyössä, on joutunut työttömäksi sen kautta että Venäjän väliaikais. hallituksen toimesta Venäjän sotatarvetilaukset Suomen tehtaista kokonaan peruutettiin. Kun samaan aikaan vallitus- ja linnotustyöt Suomessa myöskin lopetettiin, niin lisääntyy työttömäin luku Suomessa huimaavaa vauhtia, ja puute ja kurjuus heidän keskuudessaan ei tahdo tulla autetuksi parhaimpien puoluetoverien eduskunnassa tekemistä ponnistuksista huolimatta, vaikka he ovatkin puoluetaistelunsa kautta saavuttaneet kauas kantavia, hyviä päätöksiä yleismaallisessa, kunnallisessa ja kaupunkihallituksissa, joista on luovutettu varoja hätäaputöihin ja suorastaankin nälkäisten auttamiseen. Mutta kun maassamme ei ole viljavaroja muuta kuin jäkälää sekaan sekottamalla ja erittäin rajotetuilla leipäannoksilla korkeintaan 2 kuukaudeksi, niin voi siitä saada edes jonkunlaisen kuvan Suomen vähävaraisen väestön kotielämästä. Näissä kodeissa ei ole perunoita, ei muita juurikasveja, ei lihaa, voita ja kaloja — mitenkä siis nämä pienet leipäannokset, jotka parempivaraisten perheissä voivat vielä jollain tavoin elinvoimaa ylläpitää, voisivat edes tuolla 2 kuukauden ajalla estää osaa kansasta riutumasta sairauksiin tai mahdollisesti nälkäkuolemaankin? Miten voimme elää tästä päivästä 2 kuukautta eteenpäin, siihen minulla ei ole aavistustakaan, sillä ne viljavarat, joita Venäjältä on saatu ostaa Suomen valtion elintarvejaostoille, Suomen kansalle leipäkorttien mukaan tasaisesti jaettaviksi, ovat Venäjältä tullessaan joutuneet Venäjän nälkäisen työväestön pakkoluovutuksen saaliiksi Moskovassa ja Pietarissa, missä suunta näyttää yhä vaan kärjistyvän."

— — —

SUURENMOINEN PÖYHKEILY

tuotti muutamalle ilkalle Ranskassa nopean virkaylennyksen ja oli vähällä tuottaa kunnialegionan jäsenyyden, jos miehen kintut eivät olisi ruvenneet notkumaan. Juttu tuli ilmi senjohdosta, että Nizzan sotilassairaaloitten ylilääkäri yhtäkkiä katosi tietämättömiin. Asiaa tutkittaessa saatiin selville, että tuo "ylilääkäri", nimeltään Vachier, oikeastaan olikin ollut vain rohdoskaupan apulainen, jolla ei ollut minkäänlaisia lääketieteellisiä edelivtyksiä edes siihen toimeen. V. 1915 Vachier vielä oli palvellut tavallisena sotamiehenä, mutta — nähtävästi väärennettyjen paperien avulla — tullut lähetetyksi apulaislääkäriksi Nizzaan. Siellä hän nopeasti yleni, kunnes hänet vihdoin nimitettiin kolme sotilassairaalaa käsittävän hospitaaliryhmän ylilääkäriksi. Vachier oli ollut erinomainen suustaan, niin että hänen esimiestensä mieleen ei toki jvolahtanut epäillä hänen pätevyyttään lääkärinä, vaan olivat ehdottaneet häntä korotettavaksi kunnialegionan jäsenyyteen. Ehkä pelätten siitä johtuvia tiedusteluja, katsoi mies parhaaksi kadota."

— — —

USKOLLINEN YSTÄVÄ.

Ranskan kuninkaan Ludvik XIV:n sinetinvartija Chateauneuf joutui vihamiestensä vehkeilyjen johdosta syytteeseen valtiosalaisuuksien kavaltamisesta, ja kuningas määräsi hänet vangittavaksi. Nyt oli vehkeilijäin hankittava todistuksia hänen syyllisyydestään, ja siihen tarkotukseen koetettiin halpamaiseila tavalla käyttää hänen uskotuinta ystäväänsä, erästä du Jars nimistä ritaria. Se oli kuitenkin turhaa; du Jars vastasi vain kaikkiin kysymyksiin: "Chateauneuf on kunnon mies." Kun hänelle ei hyvällä voitu mitään, heitettiin hänet Bastiljeen, mutta hän ei muuttanut lausuntoaan. Sitte uhattiin sotkea häntä osalliseksi samaan rikokseen, josta hänen ystäväänsäkin syytettiin, mutta siihenkään ei du Jars vastannut muuta kuin: "Chateauneuf on kunnon mies." Vihdoin julistettiin hänelle näön vuoksi kuolemantuomio. Mutta siitäkään ei ollut apua. Hänet vietiin mestauslavalle ja pallastettiin hänen kaulansa, mutta luvattiin armahdus, jos hän muuttaisi todistuksensa. Naurahtaen hän vielä kerran lausui: "Chateauneuf on kunnon mies." Silloin hänet sidottiin kiinni mestauspölkkyyn, ja pyöveli kohotti miekkansa. Ilveilyn täydennykseksi kuului nyt yhtäkkiä voimakkaalla äänellä annettu käsky: "Seis, hänen majesteettinsa antaa armon; vanki on oitis päästettävä vapaaksi." Du Jarsin järjestellessä pukuaan, kysyi kuninkaan sanansaattaja, millä tavoin hän tahtoi ilmaista kiitollisuutensa kuninkaalle armahduksestaan. Tyynellä ja varmalla äänellä vastasi rifari: "Ilmottakaa hänen majesteettillensa, että Chateauneuf on kunnon mies."